

בוריס פסטרנק

מרוסית: מירי ליטווק

בבית החולים

המוזן אדם מלא את הסמטה
כמו אל חלון הראונה נוהה.
האלונקה לרכב העלתה,
אח למושב קדמי נתר

ורכב רפואת חרום חלף
על פני בניסות, בתים, קהל.
מבעד שממת רחוב ביעף
לחשכה עם כל הפנסים צלל.

רחוב, שוטרים, לוטשי עינים
רצרו בתאורה דלה,
והרופאה התנועעה בעצלתים
כשבידה אמוניה במים מהולה.

היה גשום ובחדר מיון
נשמע שכשוך המים במרזב
כשביסודיות, נתון אחר נתון,
עט פקידותי בשאלון שרבב.

מטת חולה נצבה בקצה פרוזדור –
לא, לא היתה מטה אחרת באגף.
והאוויר היה ספוג בריח כלור,
מן האשנב ריח פרצים נשב.

חלון תחם בתוך מלבן
חלקה של גן, פסת שחקים,
והחולה בינתים התבונן
במחלקה, בנילונות, בחלוקים.

אך אז, מתוך פטפוט אחות תמים
שאת ראשה הנידה בפליאה,
תפס כי בספק יצא הוא בחיים
מן התקרית הזאת שלתוכה נקלע,

והחולה הביט מלא תודה
אל החלון ושם - חומה באור בהיר
כאילו בניצוץ הצתה
מאש הבערה בעיר.

שם בקרני השחר המחסום רשף.
על רקע עיר לילית, כבקיכה
דולב זקן הושיט את ענפיו
אל החולה לאות פודה.

"הו, אלהים! עד כמה משלמים
כל מעשיך!", החולה תמה,
חלון, מטות בית החולים,
ליל מות, עיר לילית דמומה.

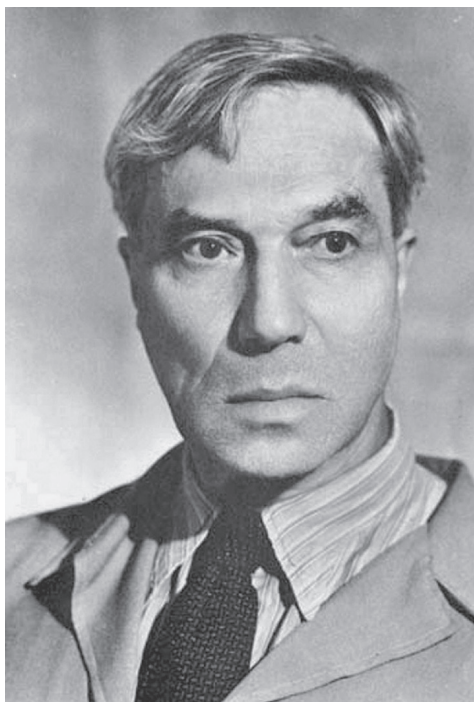
"כדור שנה נטלתי לא מזמן,
אני בוכה וממחטה מועך.
הו, אלהים! מסך דמעות עקשן
מפריע לי לראות את כל דמותך.

"אור רך על מטתי נתן
מתוך הבהוב המנורה,
במתיקות אין קץ אני נחפו
לתת לך את חיי כתשורה.

"פרק חיי כמעט נגמר
וחש אני בחם ידיך לצדי.
את אוחזת בי כמו במוצר
ומכניסה לקפסה כמו עדי."

1957

מתוך מחזור השירים 'כשיתבהר' 1956-59

בוריס ליאונידוביץ' פסטרנק (1890-1960) - מגדולי הליריקנים הרוסים בכל הזמנים. תלמידו המבטיח של סקריאבין שבחר לעסוק בספרות, זוכה פרס נובל לספרות לשנת 1958 על ספרו *דוקטור ז'יבואגו*, שממשלת רוסיה סירבה לאשר את הוצאתו, סילקה את פסטרנק מאיגוד הסופרים של ברה"מ ואף אילצה אותו לוותר על פרס נובל שהוענק לו. שירתו הושפעה מהאידיאליים הרוחניים של טולסטוי, ובמרכזה עומד הטבע כגיבור מרכזי. ספר השירים *אחותי החיים* (1922) זיכה אותו בהכרה כאחד המשוררים הבולטים של תקופתו.